

El fracàs de la via estatutària obre un nou horitzó cap a l'Estat i el dret a decidir

Josep Huguet | Conseller d'Innovació, Universitat i Empresa de la Generalitat de Catalunya | conseller.iue@gencat.net

Les apagades elèctriques, la indefinició de l'Estat sobre l'aeroport del Prat i el pèssim funcionament de Rodalies posen de manifest el preu de la dependència. El malestar generalitzat a Catalunya ha comportat que amb un any de vigència de l'Estatut més d'un 60% dels catalans considerin aquesta autonomia deficient. Una ocasió perduda, tot i que una oportunitat per a la presa de consciència. Aquells que titllaven la posició d'Esquerra pròpia d'una política del «tot o res» ara l'ha assumit com a pròpia. En certa manera els darrers esdeveniments ens donen la raó amb la posició de ferma i coherència davant l'Estatut retallat. La mateixa coherència que, per altra banda, ens avala per defensar el desplegament de l'Estatut, sabent que les parets mestres de l'autogovern van caure en l'abraçada Mas-Zapatero.

L'Estatut era la «prova del cotó» de la voluntat federalitzant de Zapatero i aquest cotó s'ennegri quan es passar de les promeses als fets. Es podria pensar que no calia passar aquest prova, veient com de greixosos són alguns dels racons de l'aparell de l'Estat, fins i tot gestionats pel que semblava ser la seva cara més amable. Però no fem política només pels convençuts, també tenim el deure d'intentar portar a terme els nostres principis mitjançant les vies democràtiques que estan al nostre abast, posant a prova els dics de contenció del «constitucionalisme». Calia obrir els ulls a molts catalans i catalanes fent aflorar les contradiccions d'un PSOE que mai s'arrisca a quedar fora de joc en

la disputa dels vots del nacionalisme espanyol i dels qui durant 23 anys no s'atreuren a fer res que molestés als veïns.

En certa manera, el procés estatutari ha posat fi a l'adolescència política catalana i ens obliga a dir què volem ser quan siguem grans. Ara és l'hora d'iniciar rutes alternatives, il·lusionants,

però realistes i factibles. La reforma de la Constitució, considerant les majories que l'han de fer possible, presenta un recorregut previsiblement del tot insuficient. Però no tot-hom ho sap. Hi ha gent –molta més dels que som independentistes– que se'n van de l'autonomisme però encara creuen en un Estat federat.

L'Estat s'aconsegueix des del govern, encara que sigui autònom. Ho demostrà Enric Prat de la Riba amb una simple Mancomunitat. I la nació es fa des de la societat civil, reivindicant el dret a decidir. Però, de moment només un 15% vota un partit independentista i per tant cal molta feina per convèncer al 35% restant necessari per configurar una majoria absoluta. Cal fer Estat des del Govern –garantint la preeminència de la llengua catalana, la integració social i nacional de la immigració...– però també mobilitzar la societat civil entorn de fites concretes en el nostre autogovern que solucionin problemes tangibles –RENFE, aeroports...– i que ens ajudin a recuperar una autoestima i una autoconfiança tocades per la incapacitat dels partits majoritaris d'aguantar el primer pols amb Madrid. |